

هيا ميا تپي

انتخاب شوي تپي او بيتونه

Ketabton.com

راټولوونکي: وسيم افغان

-Wasim Afghan

-Wasim Afghan

-Wasim Afghan

ڊالي

گران او زړه ته رانژدي ملگري
(حاجي خـاموش) ته.

وېښه ته مې په تمامه — انا نه پېژندي
وېښه نور درته ټول ژوند مزاحمت نه کوم

زه دجانان هر يو غزل هر بيت ته بېله ژاړم
په ما خو دومره ميئن ندی غزل چاته ليکي؟

رقيب مې هېر شو ترهگرو ته ښېرې کومه
لا مابښام نه وي چې زما دلالي ور پورې شي

دنغمو نغمو سندرو په وطن کې
ويده کيږو او پاخيږو په سلگيو

اوریدو ته یې ته نه راځې همرازې
او رازونه مې په زړه کې نه ځایېږي

څه وایې تا به راته نه را کوي؟
ورته پینځه وخته سجده کې نه یم؟

څومره زر زر دې فاصلو ته کړه هواره لاره
په دعاگانو مې ورو ورو زیاتېږي شک لالیه

قسم خدایه چې ما به دستا لوري ته کتل
په ژوند به مې ملنډې زمانې وهلې وې

توله ورخ یې دخپل خان تماشه وکړه
زړه د دکې ښاریې منع کې ولاړ دی

نه مې فنا شته نه واپس راخمه
ستا په صحرا تللی آواز یمه زه

په تا خوښي په ما دغم باران
څه بهترین وېش مهربان کړی دی

پوهېدې چې مینه ټوکه وه له سره
ها چې ټوکه وه په ما دې ولې وکړه؟

خومره ارمانونه به مې خاوري شې
سولې! که له تانه مخکې مې شومه

نوره پرېږده ان په ځان مې پېرزو نه یې
رقيب کړی دې د ځان يم دومره پوی يم

ستا د یاد په تاریی تړم
ژوند ساعت دي که لمحہ ده

که تا وویل په خاورو ځان بدل کړه
ته چې سترگې رپوې زه به بدل يم

دا سړی راته مهم دی گنځي ژونده!
داسې نه ده چې مې ته په اوږو بار يې

زما په مخ حالاتو بڼې کړبڼې را تېرې راکړې
ای های ژوند خه کوی په ما يې نقاشي وکړه.

که په مخه چیرته راغلي
درته به یو میلیون گيلي وکړمه

مشغولا لره يې راشه د یار خیاله
زړه مې سترې او ستومانه غوندي ښکاري

ستا په سبب کړي رقابت ورسره
ټوله دنیا ده په حمزه مئینه

شبیبه مخکې دې له مرگه سوله راشي
خیر که پاتې مو ځواني نده ملگرو!

نه غواړې؟ ما پرېږده وینې هغه دروازه ده
نه اوسېږې؟ مه اوسېږه ظلم دی کوه یې!!

پوره به چرته نه شې ناممکنه راته ښکاري
آخستی می څو ځله اندازه د خپل آرمان ده

یو دیدن ته زورور نصیب پکار دی
سلامونه په چپو دهوا هم ځي.

زېږېدو ته خو مې گوري؟
زما رنگ ته خو دې پام دی!!؟

که د شیدو لښتی وړ تیر کړم
تا دردولی زړه مې وده نه کويښه!

دا قسمتونو فیصلې دي
د زړه په خوښه یاران چا موندلي دینه

د خپل بڼایست نه ناخبرې کبرجنې جینې
په ټول کابل به زلزه کړې اوربل مه خوروه

طبيب دې خپلې گولۍ یوسې
خط د جانان له لورې راغی جوړه شومه

پښتنه پیغله شیرنه
هم پښتو پالی هم مینه

د طلای زلفو میرمنې
گردې لمنې جوړوه غلام دې یمه...!!

زما د زړه سلا رانغله
مئین ته وایی چې نور نکړي منتونه

"ستا تگ او راتگ هسې فلسفه ده؛ ته د زړه په کور
کې روح سره یو ځای یې...!"

بیا رانه د ژوند بازار کې ورک نه شي
خپل زړه مې د گوتې نه نیولی دی

ژوند یو جبر دی یو ظلم دی زغمه یې
نه د تیښتې اجازه شته نه د مړینې

تا زما له درده اوښکې تويولې
څه ښه ټوکه وه خو سمه دې ونکړه

ستا ده حساب بيخي قابل نه یمه
زه درنه ربه لېونتوب غواړمه

سل واري مې وويل چې زړه مې يې "
بس ده نوسجـــــده راباندې مکوه"

ته بختور ئې سوداگره
چې ملغلرې خرخوې شمېرې خالونه

ماخو ويل گني پښتون يې
له بې ننگي نه دي زه څه خبره ومه

ياران ولې هر څه گپ گني ازله
په ديرشمې سپارې پسې خراب يم

ته رانه لارې غم دې راکړو
بيا چې راځي، زه به د خاورو لاندې يم

له اول نه څوک مه ماتوه!
بښنه غوښتل زخمونه نه شي جوړولی

يو خوا د ژوند کارونه، بل خوا شاعري، او مينه
ښکاري چې ژوند کې مې بلا ضرورتونه ډېر شول؟

اوس په لمانځه کې غلطېرم
د ښکرو شرنګ يې تر جومات پورې راځينه

زه لږ د حساس طبيعت سره يم
ته راسره ډيره گـزاره کـوه

په ميسج پيل او دېلاک په تنۍ پای ومومي
څه په اسانه باندې ختمې شي د وخت يارانې

شونډې مې تاپسې وچېږي
خلکو ته وایم ثوابي روژه لرمه

یو ځلې چې مات شي بیا جوړېږي نه
زړه لکه بنگرې داسې نازک جوړ دی

زړه که مې تانه صبرېدلې
ته به ولاړ وی زه به بل ته ویدمه

زه په سودا کې او په ما کې سودا هم گرځېده
په داسې ځمکه گرځېدم، چې په ما هم گرځېده

صبر کوه خدای به می درکړي
توره پگری اوبنکو ته مه نیسه مینه

په مخ دي بیا خپېره راكړه
په سترگو روند شي پیغلې چا وهلي دینه

رازونه چاته نه وایم رازونه محترم دي
رازونه خو لوظونه دي لوظونه محترم دي

په پرده کښې د کعبې په شانتې ښکاري
پښتنې ستا په خادر کې لوي کمال دي.

اسوږلو مې غزونو ته ځان جوړ کړ
زړه په دواړه لاسه ونېسه ماښام شو

ځان ته ناسته ، خاموشي ، لږي خبري ،
دایو خو انتخابونه مې سهي دي

رښتیا خو دا دي چې باور درباندي نه دی په کار
خو زه له شرمه په تا کړی باور وستایمه

سر مې نری نری خوږیږي
زه دې ښېرو لکه چې بیا وهلې یمه

زما په کبر زوال راغی
ماته د غېږې جانان لاس نه راکوینه

کبر، غرور، ظلم، زیاتۍ او له انسانه نفرت!
په دې پنځو واړو کې شکر ده یو هم نه لرم

ته یې نوم اخله زه درود ورباندې وایم
د جانان په نوم کې بل رنگه مـزه ده.

نه مې گيله شته نه له چا یمه خپه مات یمه ،
د زور دې نه یم خدای ته وگوره راځه مات یمه !

د یو روح او دوه کسانو تړون ویني؟
ساه ته اخلې! ضرورت ورته زما دی...!

قسم وکه دروغ وکه تعویذ وکه خو وکه
تکره شه ملا هله په چل ول سړی رضا که....؟

که دې خوښه وي ما مه غږوه یاره!
زه رښتیا وایم او ته بیا خفه کېږي.

ما مې له خپله وروره جار کړې
لالی مې خپله خور لرې ترې جار دې شینه

خويندي د ورور له کوره څه وړي
خواره زلفان په اوږو وړي په ژړا ځينه

بې وروره خور په کلي راغله
ناری يې وکړه چې د چا کره به ځمه

مونږ خو ازغي کرلي نه دي
قرآن وهلي لالی ولی نه راځينه

په انگو دې زخې وشه
چې د بنائست جلوي دې درې وړې شينه

د یو څو کسوله قصده یی نن وایم
د یو څو کسوله قصده دې قربان شم

د مینې خیال د تهمتو نو په باران اخلمه
که دنیا دوه ډلې شوه ډله د جانان اخلمه

د آشنا ډاډ دې را سره وي
که د نمرود د اور لمبې وي، پرې ورځمه

ستا خبرې مې دي خوښې موسیقې ده.
زما جنابه! زه به چپ شم ته غریزه!

پښتو حيا مې شکر دی جوړه سترگو ته راغلل
سیلی چې لوپته دې راته گډه وډه کړه

نه مې څه یې، نه مې څه کېږي
ناز دې په هغو خلکو کړه چې څه دې وینه!!

که د لالي سترگي مې نه وای!
چېرته خدا چېرته زمونږ چاودلي زړونه

چمبه زما گوتو ته جوړه
زما د یار گوتو ته جوړ دي کتابونه

جانانه بل وطن ته مه ځه
د غوږ والی به ستا خرچې ته خرڅومه

مور دې د کور کارونه غواړې
تا رانه غواړې په نکریزو سره لاسونه

د بنگرو په شرنگ سجده شوه سندريزه
موسيقي یې کره حلاله په لمانځه کې

په زور دي کړي شم داسي نه دو
رته پښتو دو له پیغوره غلي یمه.

که تا زما زړه ته کتلی
زه به دا وچې شونډې ولې گرځېدمه

سترگې مې ستا ده سترگو غاټي.
د رنجو ډکې تا به ورک له کلي کرمه

دا حق نه دی بر ناحقه مروړه
زوروره! څه خبره؟ څه اتره؟

ماته مې خپل لالي را پرېږدی
نور مې په مړي ژوندي وشړی مېنه

زما لوفر لالي خبر كړئ
جرگه راغلي ما نن بل ته ورکوږنه

د خولې اظهار ته پكې څه ضرورت
هر څوك د خپل مټن كاته پيژني

ته له بې ننگه خاورو جوړ يې.
گني سړي خو خپل غيرت خوړلې دينه.

اوس كه راځې وختونه تير دي
زما په مخ خالونه اوښكو وړي دينه

له کلي تللی یار ته وایه
د بیوسی غږ به مې څوک درسوینه

بې غرضه بې مطلبه بې له گټې
بیخي نه پالي رښتینې رابطې څوک

باران ورپری ته رانغلي
زه د بلی لاندې لمده ولاړه یمه

پلاریې د کلي فیصلې کړي
لوریې په برگو سترگو کلي ښکته وینه

خدای به د سختو دوران تېر کړي
وړه نونو به مې رالویه شي مینه

شپه به د مینې په کیسو تیروو
نورې خبرې به سهار کېږي

خلک په کرکو نه شرمېږي
زه به د مینې کیسې ولې پتوومه

د کور بامونه ټول په تا پاکوي
واوره" ورپېږي، زما زړه خوږېږي!

يو انار دی په هغه پسې اقباله
په سلگونو بيماران ماته معلوم دي

هسې عبث عمر مې تېر کړ
لکه رېدي په بيابان ورژېدمه

ما ته چا هيڅ ويلې نه دې
دا ستا پېغور يې راکوه وژېدمه

ژوندون په مينه ښکلی کړي
په شر فساد باندې ورانېري وطنونه

ستا نامه ور باندې ليکمه په گوتو
د کرکۍ بښېښې نيولې بيا خوله ده!

د خوږو خوږو کتلو دې مننه
معلومېږي چې جانان شولې سړيه

زه د ملا سره نږدې په ميکده کې اوسم
زه د دوزخ سره نږدې د جنتونو سړۍ؟

داسې لمده گودر نه راغله
لکه بلبله چې باران وهلې وينه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library